

Sert Sessiz

– EnginSerkan · 14 Ağustos 2012

Sert Sessiz

Sert sessiz bir harfti gecenin ağzı. Issızlık, bir ceset gibi yatıyordu sokağın ortasında. Gündüz telaşlarının parmak izleri kalmıştı, sokağın seyir defterinde yalnızca. Ay, gecenin omzuna yaslamıştı başını, mahmur bakışlarla sokağı süzerek. Bacalardan salınan duman, örtbas etmeye çalışıyordu, sokağın sırrını. Sokak dediğin yüz yüze bakan yorgun evlerdi iki sıra, omuz omuza vermiş. Aralarında mırıldanarak akan parke taşları. Zamanın sürtündüğü duvarlar, hece hece dökülüyordu. Pencereelerde, meraklı bakışların silinmeyen izleri. Önlerinde soğuktan birbirine sokulmuş kötürüm saksılar. Ön kapılar ev ahalisine davetkâr, yabancılar için çetin bir barikat. Bu kapılardan birinin ardında gizliydi işte sokağın sırrı.

Avuçlarından lavaboya dökülüyordu kan, dörtünelde akan su ile birlikte. Uzun süre gözünü ayıramadı ellerinden. Sonra hınçla yüzüne çarptı suyu. Doğrulup aynada kendisiyle göz göze gelecek cesareti olup olmadığını yokladı. Arsız bir tebessüm ilişti ağzının kıyısına inceden. Hiç de sandığı kadar kötü hissetmiyordu kendini, aynadaki silüetiyle bakışırken. Sakalını sıvazladı usulca, saçlarını düzeltti. Sonra izleri tek tek yok etmeye girişti. Panik halinde değildi. Sakin kafayla her ayrıntıya yoğunlaşabiliyordu. Sildi, ovuşturdu, yıkadı. Tabi biliyordu, iş polisin teknik araştırmasına kalırsa, bu temizlik falan hava cıvaydı. Mesele önce olağan hale getirmektir evi, günlük meşguliyetlerin akışını. Zaten yüzü, kendini ele vermekten çok uzaktı, aynada gördüğü üzere.

Gece, bir eldiven gibi sarmıştı sokağı. Alengirli bir rüzgâr, arsızca yalıyordu pervazları. "O kadar dedim, beni dinlemedin be kadın, dinlemedin". Salondaki sehpanın üzerindeki paketinden bir tane çıkartıp yaktı. Huşu içinde çekti ilk nefesi. "Kendin kaşındın Fatma Hanım. Cami duvarına işedin". Biten sigarasını küllüğe bastırıp duvar dibine sinmiş cesedi kucakladı. Hâlâ biraz kan sızıyordu kadının kesik boğazından. Önce ağzını kapatmış, sonra bıçağı boynuna çalmıştı. Hiç beklemiyordu Fatma bunu, o mülayim kocasından. Fal taşı gibi açılmıştı gözleri şaşkınlıktan, bıçak boğazına değdiğinde. "Ulan benim gibi adama yapılır mıydı be, yapılır mıydı lan kaltak. Neyin eksikti be şerefsiz." Küfürlü bir bakış attı kucağındaki cesede.

Çatı aralığına çıkan merdivene geldiğinde, Fatma'nın kuş kadar bedenini omzuna attı ve tırmandı. Cesedi ortadan kaldırmak için önceden hazırladığı malzemeler, gelmesini bekliyordu sabırsızca. Çok zor değildi bir inşaat işçisi için küçük bir beton hazırlama işi. Altı üstü biraz çimento ve kum karacaktı su ile birlikte, her gün yaptığı gibi. Cesedi çatı aralığının dibine yatırdı. Bir kenarda betonu hazır etti. Cesedin üstüne kürekle beton atarken, sabah polise nasıl yana yakıla kayıp ihbarı yapacağını tasarlardı. "Ah ulan Fatma ahh. Ulan bu bana yapılır mıydı".

Serkan Engin
Kum Dergisi Sayı 63/ 2011